

ISPĒJIMAS:
NERODYK ŠIOS KNYGOS
SAVO MOČIUTEI, NES GALI
PASISEMTI IDĒJŅU.

Versta iš:
KITA MITCHELL, GRANDMA DANGEROUS AND
THE EGG OF GLORY,
The Watts Publishing Group, 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės
bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šių kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų
bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, draudžiama
mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti,
viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių
tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-01-3777-2

Text copyright © Kita Mitchell 2019
Illustrations © Nathan Reed 2019

First published in Great Britain in 2018 by The Watts Publishing Group
The moral rights of the author and illustrator have been asserted.
All characters and events in this publication, other than those clearly
in the public domain, are fictitious and any resemblance to
real persons, living or dead, is purely coincidental.
All rights reserved.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Gabrielė Prišmantaitė, 2019
© Leidykla „Alma littera“, 2019

Iš anglų kalbos vertė *Gabrielė Prišmantaitė*
Iliustravo *Nathan Reed*

Alma littera

VILNIUS / 2019

Isobel, Evai, Hattie ir Daisy

– **Prašau? – aiktelejau.** – Ar gerai išgirdau?

– Maniau, apsidžiaugsi, – atsakė mama. – Vakar sakei, kad nuobodžiauji, – ir išlankstė sude-damąją lovelę šalia mano lovos. – Jis paviešės tik savaite.

– Bet kalbame apie Tomą, – priminiau. – **Tomą.** – pažvelgiau į ją pasibaisėjęs. – **Juk ži-nai. kad nesutariame.**

– Nesutarėte per Kalėdas, – tarė mama vilk-dama pagalvę. – Nuo tada praėjo keli mėnesiai.

– Bet užknis neką mažiau, – atšoviau. – Ko-dėl negali apsistoti pas kuri kitą pusbrolių?

Mama susidrovėjo.

– Visi užsiėmę.

– Aišku, kad ne, – atrėžiau. – Jie tik taip pasa-kė, kad nereikėtų klausytis jo vapėjimo ir galė-tų ramiai atostogauti.

– Nebūk bjaurus, – sudraudė mama taisyda-ma paklodę. – Jam ir taip sunku. Tėvų niekada nėra namie. Internate irgi ne pyragai.

– Apie tai nieko nežinau, – atsakiau. – Teta Sara sako, kad tai **geriausias internatas pasaulyje**. Anot jos, ten yra šimto metrų plaukimo baseinas, o dramos būrelį veda Leonardas Dikaprijus.

– Ji perdeda, – paaiškino mama. – Baseinas tik penkiasdešimties metrų. Patikrinau internete.

Penkiasdešimt metrų vis tiek *labai daug!* Mano mokykloje nėra net kur pabraidyti! (Na, biologijos klasėje akvariumas nemažas, bet jame yra varlių kurkulių.)

– Tomui puikiai sekasi, – toliau dėstė mama. – Sara sako, kad jis beveik visų dalykų pirmūnas.

– Kaip netikėta, – burbtelėjau.

Tomui tiek pat metų, kiek man, bet panašumai tuo ir baigiasi. Jis taip užknisa. Per visas Kalėdas tik padavinėjo lėkštes. Jeigu būtų padlaižiavimo čempionatas, garantuotai laimėtų.

Teta Sara amžiais neužsičiaupia, koks jis protingas.

Kartą nugirdau ją sakant, kad nesistebėtų, jeigu Tomas taptų ministru pirmininku! O pas-

kui paklausė mamos, ar, jos nuomone, išlaikysiu baigiamuosius egzaminus!!! **Na ir įžūlumas!**

Šią savaitę mintyse jau buvau paskyręs lobių medžioklei su Paipere. Ji senelio pašiūrėje rado metalo detektorių ir mums iškart gimė galybė planų.

Bet dabar, kai Tomas atvyksta paviėšėti, mama prikalvos visokių nesąmonių.

Pavyzdžiui, stalo žaidimų, pučiamojo futbolo ir **RANKDARBIŲ**.

Nemanau, kad laimėsiu rašinėlių „**Ką veikia per atostogas**“ konkursą parašęs, ką pagaminau iš kiaušinių dėžutės.

Ponia Džouns apie konkursą papasakojo paskutinę mokslo dieną. Sakė, kad prizas – du bilietai į kiną ir „valgyk, kiek tilps“ kuponai į „Didžiojo Potono picos rūmus“.

Laimėjęs būčiau galėjęs pasikviesti Tėją Haris.

Bet **dabar jau viskas.**

O mama toliau savo:

– Jeigu jis pasakys ką nors, kas tave suerzins, suskaičiuok iki dešimties arba... nežinau. Pasiūlyk jam sausainį. Kaip tik specialiai jį nupirkau, – pažvelgė į mane. – Pasistenk būti malonus.

Šiaip jau mama prieš sausainius (nesočiųjų riebalų rūgštys), todėl smagu girdėti, kad nupirko, **bet būti maloniam?** Jau pakanka, kad dalinsiuosi su juo kambariu! Na, galiu pasistengti, bet kažin ar ištempsiu visą savaitę.

– Ak, – tarstelėjo mama staiga sutrikusi.

– Kas? – paklausiau.

– Mirta. Bijau, kad ją teks iškraustyti į apačią. Jis alergiškas žiurkėnams. Tiesą sakant, viskam, kas turi kailį.

Ką? Iš netikėtumo sumirkčiojau. Ji gal juokauja? Mirta turi didesnę teisę būti mano kambaryje nei Tomas! Galbūt JIS galėtų kraustytis į apačią?

– Perkelsiu ją vėliau, – atsakiau. – Dabar turiu eiti. Susitinku su Paipere.

– Bet trečią būtinai grįžk ir nepamiršk pasiimti telefono, – sunerimusi priminė mama. – Ir kai susitiksi, parašyk žinutę, gerai?

– Mama, nuo mūsų namų iki parko dvi minutės kelio.

– Vis tiek. Juk žinai, kad man neramu.

– Mama, man **vienuolika**.

Mamai dėl visko neramu. Ji sako, kad jeigu mane pagrobtų arba įkrisčiau į šachtą, arba nuo šaldyto jogurto užsikrėsčiau ebola, niekada sau neatleistų.

Dabar ji tvarkosi daug geriau nei anksčiau. Nebelaiko manęs už rankos, kai einame per gatvę. Man net leidžiama išeiti vienam su sąlyga, kad ji tiksliai žino, kur einu, tų, su kuriais esu, vardus, adresus bei ūgį ir kada grįšiu namo milisekundžių tikslumu.

Visą kelią į parką buvau surūgęs dėl Tomo. Paiperei tai nepatiks. Pasakojau apie jį po Kalėdų – nė kiek neperdėdamas – ir ji sakė, kad atrodo, jis siaubingas.

Paiperę pažįstu visą amžinybę. Mokosi paralelinėje klasėje mano mokykloje. Irgi užknisa, bet jei jau atvirai, tikrai ne tiek, kiek Tomas.

Štai ir ji. Stovi prie orkestro estrados su prekybos centro vežimėliu. Ją pastebėti nesunku. Kai nebesipina kasų, plaukai išsipūtę ir skaisčiai raudoni.

Jeigu norėtų tapti policininke ir dirbti užsimaskavusi arba šnipe, turėtų juos nusidažyti arba užsimaukšlinti milžinišką skrybėlę.

Pamačiusi mane Paiperė pamojavo ir susuko:

– Paskubėk! Laukiu visą amžinybę.

Paspartinau žingsnį.

– Ar prekybos centras žino, kad jį pasiėmei?

– Jis mano. Pirkau už svarą, – atsakė stumtelėdama vežimėlį mano pusėn. – Regis, turiu visko, ko reikia.

Pažvelgiau vidun. Be metalo detektoriaus, ten dar buvo keli kastuvai, sietelis ir plastikinė dėžutė, ant kurios dangčio rožiniu rašikliu buvo užrašyta **lobis**.

– Čia rimtas reikalas, – tarė ji. – Taupau pinigų.

– Kam? – paklausiau.

– Nameliui su ratais.

– Ką? – pažvelgiau į ją. – Kam tau namelis su ratais?

– Mano namuose labai ankšta. Įgriso viskuo dalintis. Noriu turėti savo erdvę.

Su kartėliu pagalvojau apie sulankstomąją lovę.

– Puikiai suprantu, ką turi galvoje, – atsakiau.

– Ir iš kurgi? – pasipiktinusi atrėžė Paiperė. – Tu kambaryje gyveni vienas su Mirta.

– Jau nebeilgai, – atsakiau. – Norėjau tau kai ką papasakoti.

– **O DIEVE MANO!** – sucypė Paiperė ir čiupo mane į glėbį. – Ar tavo mama laukiasi kūdikio?

Prisiekiu, **VISI**, kas buvo parke, atsisuko. Ponia Brigs, gyvenanti per du namus nuo mūsų irėjusi priešais su šuniuku, tikrai girdėjo.

– Paipere, – sušnypščiau.

Paiperė atrodė nusivylusi.

– Tai nesilaukia? – nusivylusi sumurmėjo Paiperė.

– **NE.**

– Tai kas tada negerai? – paklausė. – Nes jei nori vaidinti nusiminusį, tai į lobių medžioklę mielai leisiuosi viena. Nereikės dalintis laimikiu.

– Tomas.

– Tomas?

– Taip, – atsakiau. – Tomas, mano pusbrolis. Jis atvyksta paviešėti.

– Tomas? – aiktelėjo Paiperė ir nužvelgė mane. – Tomas, apie kurį pasakojai po Kalėdų? Tas, kuris savanoriškai kartojo briuselinių kopūstų? Tas, kuris plovė indus, nors turite indaplovę, nes yra **padlaižys**? Tas, kuris be persetojo dejavo? Tas prašmatnusi? Tas Tomas?

Niauriai linktelėjau.

– Kiek jis čia bus?

– **Visą savaitę.**

Paiperė kilstelėjo antakius.

– Jokio lobia nedalinsiu į tris dalis, – atsakė ji. – Turėsi dalintis savo puse.

– Jis gal nenorės eiti kartu. Jau yra leidęsis į lobių medžioklę. Tikriausiai jo radiniai dabar eksponuojami Britų muziejuje, – burbėdamas paspyriau žolės kupstą. – Didžiojo Potono parkas neatitiks jo lūkesčių.

– Gali jį vestis, – pareiškė Paiperė. – Su sąlyga, kad jis žino, jog **nesidalinsiu**. Galės padėti kasti.

– Net neabejoju, kad pasakys tau, kur kasiti, – atsakiau. – Ir kad kasi netinkamai, bet pats nekas.

Paiperė patraukė pečiais.

– Tada galės stumti vežimėlį, – nusprendė ir paėmė metalo detektorių. – Jeigu tau netrukus reikės grįžti, verčiau pradėkime.

Pažvelgiau į skales.

– Kaip jis veikia?

Ji spragtelėjo jungiklį.

– Yra du nustatymai, – atsakė. – Vienas visiems metalams ir šitas, – pasuko rankenėlę. – Auksui ir sidabruui.

Maniau, kad reikia pasirinkti pastarąjį, bet Paiperė nesutiko.

– Yra geležies amžius ir bronzos amžius, – paaiškino. – Juk nenorime nieko praleisti, – ji apsidairė. – Taigi, kur galėtų būti užkastas ir pamirštas lobis?

– Garantuotai prie to medžio, – atsakiau rodydamas į didelį ąžuolą.

Suradome tikėtiną plotelį tarp šaknų ir Paiperė pamosavo virš jo detektoriumi.

Šis beveik iš karto ėmė pypsėti!

Valio!

Čiupau kastuvėlį ir puoliau kasti. Į visas puses pažiūri raktazolės. Žemė nebuvo labai minkšta, vis trukdė šaknys.

– Nelabai giliai iškasei, – galiausiai nusprendė Paiperė. – Gal man pamėginti?

Jau norėjau atšauti, kad tikrai galėtų padirbėti, bet kastuvėlis į kažką atsitrenkė.

Paiperė vos nenuvertė manęs į šalį.

– Kas ten? – žvilgtelėjo į duobę.

– Akmuo, – atsakiau. – Gal galėtum pasitraukti?

– Atsiprašau.

Dar truputį pakasiau. Tikėjausi, kad lobis nebegiliai, nes ant rankos jau kilo pūslė. Norėjau sakyti Paiperei, kad gali perimti darbą, tik staiga tarp žemių kažkas sužibo.

JĖĖĖĖ! Numečiau kastuvėlį į šalį ir įkišau ranką į duobę.

Paiperė iš jaudulio suplojo rankomis.

– Paskubėk! – ragino.

Ištraukiau radinį ir apžiūrėjau.

Kad ir kas ten buvo, pasirodė mažutis ir aplipęs purvu.

Truputį pavaliau.

Paiperė sucypė ir užsidengė burną rankomis.

– **O DIEVE, Oli,** – sukuždėjo ji. – Čia **vidur-amžių segė!**

Atsisukau į ją.

– Čia žiedelis nuo skardinės.

– A, – bakstelėjo pirštu. – Matau. Tiek to. Pabandykite kur nors kitur. Gal prie to gėlyno?

Pavyko iškasti dar aštuonis skardinių žiedus, blizgantį plaukų segtuką ir raktą, o tada prisistatė parko prižiūrėtojas.

Jis nebuvo labai draugiškas. Paiperė aiškino apie namelį su ratais, bet jam tai nerūpėjo.

Pasirodo, kasti duobes Didžiojo Potono parke draudžiama.

Paiperė su juo dar mažumėlę pasiginčijo, bet jis pasakė, kad jeigu nepasiims savo kastuvo ir **nedings jam iš akių**, praneš policijai, kad pavogė vežimėlį.

– Tiesą sakant, aš už jį sumokėjau svarą, – sušuko Paiperė prižiūrėtoji pavymui ir suraukė kaktą. – Nagi, eime. Yra daugybė geresnių vietelių.

Išsitraukiau telefoną ir pažiūrėjau, kiek valandų.

– Negaliu, jau beveik trečia.

– A, gerai, – tarstelėjo Paiperė ir ėmė rinkti daiktus. – Eisiu kartu.

– Tikrai? Kodėl?

– Noriu pažiūrėti, ar Tomas iš tiesų toks siaubingas, kaip sakei.

– Patikėk.

Paiperė sukikeno.

– Turbūt jis tau giminaitis iš mamos pusės?

– Taip, – burbtelėjau.

Kaipgi kitaip.

Mamos pusėje **VISIŠKI NUOBODOS.**

Mama yra Didžiojo Potono tarybos sveikatos ir saugumo pareigūnė. Savo darbą ji atlieka puikiai. Dabar Didysis Potonas – saugiausia vieta visoje šalyje.

